

Men kan er moeilijk anders uit besluiten voor de snijbiet gebruikt worden. (Fransch:

Olus kole

Olus latine grece sachislemenic. Der meester Serapio in dem buech aggregatois in dem capitel Sachislemenic id est Olus beschribet vns vn spricht das diß is ein frut vnd das yffet man in der kesse. Syn manier ist kelten vn feucht machen an de

Цап-цеевиц

Deventer.

dan dat kool, poreye of porée als synonymen poirée, porrée) en dat die biet de voornaamste groente was. Wanneer dan ook Verdam (IX, pg. 1770) zegt, dat warmoes ook als benaming dient van bepaalde groenten, „in het bijzonder prei (in het Mnd „(groene) kool”)” geloof ik, die „prei” voor „poreye, porée, poirée, snijbiet te moeten houden en niet voor het Duitsche Porree, wat prei beteekent.

Het andere belangrijke gegeven, is de, in de mythologie welbekende „Neunkräutersegen” of, zooals de Engelschen zeggen „The lay of the nine healing herbs”, een angelsaksische bezweringsformule in allitteratierhythme uit de twaalfde eeuw, maar zoo doorspekt met heidensche gedachten, dat de oorsprong zeker veel verder moet liggen. (J. Hoops, Altenglische Pflanzennamen, 1889; Cockayne, Leechdoms, Londen, Bd. III, 1866; Ch. Singer, Early english magic and medicine, Proc. Brit. Acad. IX, 1920). „Deze negen kruiden hebben macht tegen negen booze geesten, negen vergiften en negen infecties”. Jammer genoeg, is de verklaring van de negen plantennamen niet geheel zeker, maar er behooren o.a. toe: byvoet, weegbree, brandnetel, appel, kervel en venkel. Of er ook nu nog bij de nakomelingen van die Angelsaksen iets als onze Nedersaksische kruutmoes bestaat weet ik niet.

Ik hoop, dat sommige van de lezers me hierover en over allerlei andere bijzonderheden nog eens willen inlichten.

H. UTTIEN.

De dansende zilvermeeuw. — Zooals bekend is, kun je 's zomers in de weiden, in de onmiddellijke nabijheid van koeien, dikwijls een troepje meeuwen en andere vogels vinden, azende op de wormen, die aan de oppervlakte komen, tengevolge van de dreuning, welke de koeien-pooten in den grond veroorzaken. Het is een gemakkelijke manier, om aan den kost te komen.

Nu zat, kort geleden, op een breeden gras-berm langs het kanaal aan den Zuidkant van Amsterdam, een groote vergadering kokmeeuwen, in afwachting van eventueel door menschen-hand te verstreken voedsel. Onder dit gezelschap bevonden zich ook eenige zilvermeeuwen. Eén van deze mooie vogels was het blijkbaar moede, om lijdzaam te wachten, tot hem misschien zijn maaltijd zou worden toegeworpen. Wat deed deze slimme gast? Vermoedelijk was hem de in den aanvang bedoelde wijze van kost-winning bekend. Althans, in verbazing-wekkend snel tempo trappelde hij met beide pooten op den grasgrond, ongeveer op de manier van tuinders, die soms, met plankjes aan de voeten, den grond gelijk-stampen, met dit verschil evenwel, dat onze vogel, op dezelfde plaats bleef en zijn bewegingen veel vlugger uitvoerde. En het resultaat was blijkbaar goed, want herhaaldelijk moest hij den dans even onderbreken, om de boven-komende wormen weg te pikken. Voorwaar een mooi voorbeeld van „help u zelf”!

Intusschen heeft deze koddige vertooning mij eenige vroolijke oogenblikken bezorgd.

H. G. VAN DER BEEK.